

der endnu kunde være Tale om paa Luksustoldens Vej, idet jeg udtrykkelig betonedede, at de allerfleste Skridt i den Retning allerede var taget, men var der endnu nogle Skridt at tage ad denne Vej, som jeg ikke saa der var noget i Vejen for at tage, saa skulde de blive taget. Men deri laa intet, der kunde tydes som et Tilsagn om Tiltrædelse af Guldtdlovsforslaget, som omfatter alle de Nødvendighedsartikler, som i det hele taget er Genstand for Toldbeskatning, og som omfatter en Mængde Produktionsfornødenheder og Produktionshjælpemidler, som Venstre ikke kan gaa med til at belaste med højere Told. Det ærede Medlem mente ligeledes, at mine Udtalelser mod paa nærværende Tidspunkt at forhøje Indkomstskatten ikke stemte godt med Forslaget om Valutaydelsen. Jo, det stemmer fortræffeligt. Thi Forslaget om Valutaydelsen er ikke noget Skatteforslag, det vil ikke kunne paastaas. (*Trier: Jo!*). Nej, det vil det ikke, man kan kalde det et Tvangsmaal, hvis man endelig vil bruge en anden Betegnelse end Valutaydelse, men en Skat kan det ikke blive. Thi en Skat er et Beløb, der gaar ind i Statskassen og ikke flyder tilbage, medens dette Beløb flyder tilbage i Form af Obligationer.

Det ærede Medlem syntes, at vi skulde anlægge den samme Betragtning, vi anlagde med Hensyn til Roearbejderne, ogsaa paa andre Omraader. Det vil atter sige, at den Betragtning, vi har gjort gældende om det ønskelige i at faa dyrket saa store Arealer med Roer her i Danmark som muligt for derved at undgaa Indførsel af fremmed Sukker, skulde føre til, at vi nu skulde gaa med til den betydelige Række af Beskyttelsestoldsatser, som er fremsat af det ærede Medlem og hans Parti, thi de havde samme Formaal, nemlig at formindske den fremmede Indførsel og forøge Omfanget af dansk Arbejde. Men det ærede Medlem glemmer, at der er en afgørende Forskel. Hvad Roedyrkingen angaar, har der ikke været talt om Sukkerindustribeskyttelse, men kun om at skaffe det danske Landbrug Adgang til under samme taldpolitiske Forhold som de bestaaende at udnytte sin Jord bedre og Sukkerfabrikkerne til at udnytte deres Kapacitet bedre end før. Det ærede Medlem var ved denne Lejlighed som ved flere andre inde paa, at det var uheldigt med den indenlandske Afgift paa Chokolade, og at vi skulde tage Afgiften ved Toldgrænsen. Ja, derom har det ærede Medlem og jeg oftere skiftet Ord. Denne Afgift kan ikke tages ved Toldgrænsen, fordi den vil blive saa uforholdsmæssig stor, saa der vil blive

en overhaandtagende Risiko for Smugleri, og fordi et meget væsentligt Element i Chokoladen, nemlig Sukkeret, ikke kan beskattes saa højt, som det her vil være nødvendigt, uden at genindføre hele Krigstidens Regulering af Sukkerindustrien. Angaaende Valutaydelsen udtalte det ærede Medlem, at han ikke stillede sig venligt til den, bl. a. fordi den ikke gik til Bunds. Man undtog visse Klasser, de brede Lag kom i Virkeligheden aldeles ikke til at bidrage til Valutaydelsen. Jeg forstaaer ikke, hvorledes det ærede Medlem kan sige dette, naar Forholdet er saaledes, at kun 600 Kr.s skattepligtigt Indtægt fradrages. Ydelsen gaar i Virkeligheden ned i de brede Lag, den undtager kun dem, om hvilke det i de fleste Tilfælde maa gælde, at der ikke er noget overflødig Forbrug. Jeg kan til syvende og sidst bedre forstaa det ærede Medlem Hr. Staunings Bebrejdelser, end jeg kan forstaa det ærede Medlem Hr. Pürschels i denne Sag, for det kan ikke med nogen som helst Ret paastaas, at her er en Afgift, som ikke gaar ned i de brede Lag, ned i Arbejderklassen og ned i de lavt lønnede Funktionærers Række, men den gaar ganske vist ikke længere ned end til de Indtægter, man mener kun kan dække det absolut nødvendige Forbrug. Endvidere mente det ærede Medlem, at Forslaget havde faaet et mere radikalt Tilsnit, og det skulde komme deraf, at de 600 Kr.s skattepligtige Indtægt var fradraget, og at der var kommet en vis Graduering opefter. Ja, det ærede Medlem hører jo, hvorledes det ærede Medlem Hr. Stauning bedømmer disse Indrømmelser, der forekommer ham ret betydningsløse. Paa samme Maade var det med det ærede Medlem Hr. Rode. Denne Graduering opad var ikke at regne for noget, vi skulde være standset langt tidligere paa Vejen nedetter med Hensyn til Ydelsen. Jeg tror, at denne højst forskellige Kritik fra de to modsatte Sider er et tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at Regeringen har valgt en rimelig og fornuftig Middelvej i denne Sag.

Jeg skal derefter vende mig til det ærede Medlem Hr. Rode, som desværre ikke mere er til Stede, idet han har været nødt til at rejse bort, men et Par enkelte Bemærkninger kan jeg dog ikke undlade at gøre til ham. Det ærede Medlem sagde, at min ærede Kollega Landbrugsministeren betragtede den faldende Krone som en god Ven, og ud fra den Betragtning var det, vi havde standset Forgængernes Bestræbelser for at forbedre Kronens Kurs og havde afvist Forslag fra Valutakommissionen